

T'agrades de mi i m'agrado de tu, llavors?

Un relat de: [llamp!](#)

T'agrades de mi,
com si fossis la única noia del món que es deixés agradar
per aquesta humil ànima sense esperança.

Busques agradar-te amb mi,
i jo busco agradar-te amb desdeny
i el pap ple d'indecisions desfermades.

T'agrado? o busques agradar-te de mi?
És en agradar-se una mateixa que trobes el grat de l'altre
i el sentir-te moixa...

Potser et faig ressorgir del teu grat personal,
ple de màgia i sentiment, que mou paraules
en el sí de la ment conjuntural.

Sento agradar-me de tu quan tu ets grata amb mi,
però això no treu la discrepància puntual,
o el desgrat ocasional per un comentari deshora.

És com la vida real agradar-se d'allò que se sent
quan aquella persona significa quelcom
més que mera disposició a confluïr.

M'agrado de tu,
com si jo et multipliqués en un món en el que agrades,
i del qual me'n sento formar part.

Ets del meu univers agradat
i aquell grat que l'univers em fa arribar de tu
és allò que percebo immens i en plenitud.

Sóc més feliç quan sento agradar-te
perquè em sento més part de tu, i tu te'n sents de mi.
No cal prometre res, tan sols cal escoltar-se.

Agradar-se mútuament, en un exercici de reciprocitat
és allò desitjable, més enllà dels bons propòsits
i de les lleis que perpetuen la distància i la fredor.

I, així, agradosos ens veiem teixint la xarxa d'una relació
que busca estendre ponts de cordialitat i entesa
amb kilòmetres d'actes de bonhomia, afinitat i respecte.

Sóc agradat per tu? Ets grata de mi?
Em segueixo preguntant...
Perquè hi massa hipocresia encoberta en tota relació.

Hi ha massa violència de gènere que no m'agrada
i que em fa reu de la meva tolerància a somiar despert
en un món més igual, igualitari, igualment pels gèneres, tots.

Ens agradem, som agradats, llavors?
Cap on ha d'anar la relació?
Quins camins cal seguir per fer el recorregut junts?